

Kadın Bedeninin Toplumsal Cinsiyet Temelinde İnşası Yoluyla Dezavantaj Yaratan Normların Görünümlerinden Biri Olarak Yeme Bozukluğu Psikopatolojileri

Eating Disorder Psychopathologies as Another Appearance of Norms Creating Disadvantages Via Gender Based Women Body Construction

<http://dx.doi.org/10.22559/folklor.1703>

Sultan Okumuşoğlu**

Öz

Toplumsal cinsiyet kavramı sosyal bir inşa olarak tarif edilmektedir. Dolayısıyla toplumsal cinsiyetin, paylaşılan baskın normlar, sosyal söylemler, yapılandırılmış anlamlandırmalar ve sayısız ilgili inanışlar gibi çoklu faktör ve etkilerle yönetilen bir sosyal inşa şeklinde kavramsallaştırılabileceği ifadesi yaygın kabul görmektedir. Buna göre kadın bedenininin de sözü edilen çoklu faktörlerle/etkilerle belirlenen ve yönetilen bir sosyal inşa olarak kabul edilebileceği açıktır. Bu çalışmada, ilgili literatürden yola çıkılarak -toplumsal cinsiyet temelindeki dezavantajlı görünüm-lerden sadece bir tanesi olan-, “görünüm” normlarının, diğer bir ifadeyle “görünüm kültürünün” kadınlarda daha yüksek yeme bozukluğu eğilimleriyle ve hatta psikopatolojiler ile ilişkisi ele alınmakta, konu çeşitli açılardan tartışılmaktadır.

Anahtar sözcükler: *toplumsal cinsiyet, görünüm kültürü, beden inşası, nesneleştirme kuramı, yeme bozuklukları*

Abstract

Gender concept is defined as a social construction. Therefore, its widely agreed as gender could be conceptualised as a social construction which is determined by multiple factors and effects as shared dominant norms, social discourse, attached meanings and myriad of related beliefs. According to this it is obvious that women body can also be accepted as a social construction which is determined and managed by all these mentioned multiple factors/effects. In this study via the related literature the relationship of higher eating disorder tendencies and even psychopathology prevalence for women with gender based “appearance” norms in

* Doç.Dr., Lefke Avrupa Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Psikoloji Bölümü. ssehitoglu@eul.edu.tr, ORCID:0000-0001-6155-2325

other words “appearance culture” -which is only one of the appearances of gender based disadvantages for women- have been explored, discussed and evaluated from various angles.

Keywords: *gender, appearance culture, body construction, objectification theory, eating disorders*

Giriş

Toplumsal cinsiyet ifadesi, paylaşılan baskın normlar, sosyal söylemler, anlamlandırılmalar ve inanışlar gibi çoklu etkilerle yönetilen bir sosyal inşa şeklinde kavramsallaştırılmaktadır (Fox, 1997). Toplumsal cinsiyetin böylesi sayısız etkilerle yönetilen bir inşa biçiminde kavramsallaştırıldığı düşünüldüğünde, kadın bedeninin de sözü edilen çoklu etkilerle yönetilen bir sosyal inşa olarak kabul edilebileceği açıktır.

Kadınlık kavramının inşası bakımından sosyal eleştirel yaklaşımda ataerkil kültürün etkilerinin vurgulandığı ileri sürülmektedir (Hyde, 2000). Özellikle ataerkil toplumun ekonomik, politik ve sosyal çıkarlara uygun biçimde bir kadınlık inşası oluşturduğuna vurgu yapan eleştirel yaklaşımlarda (örn. Brown Travis, Meginnis, & Bardari, 2000; Hyde, 2000) savaş dönemlerinde geçici biçimde -sadece o dönem için geçerli olacak biçimde- kadının ve kadın bedeninin işlevselliğinin bir anda öne çıkarılmasına, böylece nesneleştirilmesi normlarından uzaklaşılmasına dikkat çekilmektedir. Ancak barış dönemine geçer geçmez tekrar nesneleştirilmiş bir kadınlık kavramsallaştırılmasına dönüş yapılmasına da vurgu yapılmaktadır (Brown Travis, Meginnis, & Bardari, 2000; Hyde, 2000). Literatürdeki bu ve benzeri örnekler üzerinden düşünüldüğünde, kadınlık inşasının toplumun içinde yaşanan dönemde öne çıkan çıkarlarına uygun biçimde oluşturulup, değiştirilebildiği anlaşılmaktadır. Söz konusu değişikliklerin kadının toplumsal cinsiyetin yol açtığı dezavantajlı durumuna ilişkin farkındalık ya da bunu ortadan kaldırma çabası içermediği anlaşılmaktadır.

Geçici olarak oluşturulmuş işlevselliği öne çıkaran kadınlık inşasının koşullar değiştiği anda yeniden eski haline dönüştürülmesi, eski normların tekrar sahneye çıkması gerçeği, nesneleştirilmiş kadınlık kavramsallaştırması normlarının oldukça güçlü norm setleri oluşuna dikkat çekmektedir.

Beden ölçüsü normları zamanla değişikliğe uğramıştır (Andreyeva, Puhl, & Brownell, 2008) ancak daima döneme özgü normlar dayatması varlığını sürdürmüştür. Değişikliklere rağmen toplumun kadınlara dikte ettiği “görünüm normları” ve kadınların bu normlara uyma gayretleri, bedenlerini var olan normlara göre değiştirme çabaları sürüp gitmektedir. Günümüzde sağlıksız derecede ince “ideal beden” normlarının giderek baskın hale geldiği ve buna paralel şekilde kadınların kendi bedenlerini bu güncel kültürel normların dikte ettiği biçime uygunluğuna göre değerlendirdikleri gözlenmektedir.

Her ne kadar Dünya Sağlık Örgütünün Beden Kitle İndeksi (BKİ) temelindeki kategorizasyon yaklaşımı obezitenin ve fazla ya da normal kilonun belirlenmesindeki objektif sınıflama biçimlerinden biri olarak kabul edilmekteyse de (Ogden, 2007; WHO, 1997) bireyin kendini normal kilolu ya da fazla kilolu olarak algılaması çeşitli sosyal ve psikolojik faktörlerle ilişkilendirilmektedir (Wadsworth & Pendergast, 2014). Hatta normal kiloda olmasına rağmen diyet yaparak daha da ince olmaya çalışan kadınlarda subjektif biçimde deneyimledikleri, diyetle ilişkin yeterli kontrolü gerçekleştirememeye algı ve düşünceleri ortaya çıkabildiği bildirilmektedir (Okumuşoğlu, 2017a). Bireyin kendini gerçek beden ölçüsü ve ağırlığından bağımsız olarak “şişman hissetmesi” yeme bozukluğu psikopatolojilerinin önemli sürdürücü faktörü olarak kabul edilmektedir (Mehak ve Racine, 2020).

İnce beden figürünün yaygın biçimde kadın için ideal beden normlarının çok önemli bir parçasını oluşturduğu günümüzde, kadınların kendi bedenlerini değerlendirmeleri de içinde yaşadıkları kültürün sözü edilen güncel “görünüm kültürü” normlarına göre gerçekleşmektedir. Dolayısıyla baskın kültürel normlar kadınların sadece dış değerlendirmelerini etkilemekle kalmamakta, kadınların kendi kendilerine değer biçmelerinde dahi devreye girebilmektedir. Dolayısıyla görünüm kültürünün dayatmaları temelindeki kadınlık inşası, kadının iyi olma haline ilişkin olumsuzluklara yol açabilmektedir.

Norm dışı kabul edilenin stigmatizasyonu -diğer bir ifadeyle olumsuz biçimde etiketlenerek, damgalanması- birçok araştırmada ele alınmıştır (Okumuşoğlu, 2019; Okumuşoğlu, 2016). İçselleştirilmiş görünüm kültürü normlarının bazen iyi niyetli ancak hedef kişide ters etkiler yaratan mesajlar ile farkında olmaksızın aktarılmasından söz edilmekte ve bireyin kendi bedenine ilişkin memnuniyetsizlik yaşamasındaki önemli etkisine vurgu yapılmaktadır (Okumuşoğlu, 2017b; National Eating Disorders Collaboration [NEDC], 2016).

Bununla bağlantılı biçimde belli psikolojik bozuklukların erkeklerden çok daha fazla oranlarda kadınlarda görülmesi konusuna eğilen çeşitli araştırmalar (örn. Muehlenkamp, & Saris-Baglama, 2002; Nolen-Hoeksema, & Girgus, 1994) dikkat çekmektedir. Özellikle yemek yeme, yiyecek, beden biçim ve ağırlığı konularında -işlevselliği olumsuz etkileyecek seviyede- çok aşırı uçlarda tutum, davranış ve bilişlerin varlığı şeklindeki önemli psikopatolojiler olarak tanımlanabilen (American Psychiatric Association [APA], 2013) yeme bozukluğu psikopatolojilerinin kadınlarda erkeklerden daha fazla görüldüğü birçok kaynakta ifade edilmektedir (Hudson ve ark., 2007).

İlgili literatürde konuya ilişkin bilişlerin, düşünce biçimlerinin ve beden algısının -bireyin kendi bedenine ilişkin algısının- öneminden söz edilmektedir. Beden algısının bilişsel davranışçı kavramsallaştırılmasında, beden algısı kavramının birçok birbiriyle bağlantılı değişkenle ilişkili olduğu, diğer bir ifadeyle tekil bir olgu olmadığı vurgulanmaktadır (Cash, 2015). Diğer yandan yeme bozukluğu psikopatolojilerinde edinilmiş düşünce kalıpları olarak tarif edilebilen şemalar ve çarpıtılmış inanışlarla ilgili düşüncelere vurgu yapılmakta ve bütün bunlar hem sözü edilen psikopatolojilerin sürdürücü etkeni

kabul edilmekte hem de müdahale ve tedavi açısından önemsenmektedir (Shafran & Robinson, 2004). Buna göre baskın toplumsal normların bireyin bilişlerini, düşünme biçimini, diğer insanları ve kendi kendini değerlendirmelerini etkilediği, biçimlendirdiği ve kadınlık inşasına ilişkin normların beden memnuniyetsizliğini körükleyerek kadının iyi olma halini olumsuz yönde etkilediği sonucuna varmak oldukça mümkün görünmektedir.

Turner'a (1997) göre, baskın kültürel söylemin bireyleri nasıl etkilediğinin anlaşılmasında "içselleştirme" kavramı da çok önemlidir. Toplumsal yaşamda bireylerin yaygın normları öğrenmesi, benimsemesi ve içselleştirmesi zaten beklenmektedir. Böylece içselleştirme yoluyla sosyal söylemin kadınların sosyal rollerini, davranışlarını özetle kendilik deneyimlerini biçimlendirdiği görülebilmektedir. "İçselleştirme" kendi sosyal rolleri ve davranışlarıyla sınırlı kalmayarak, kadınların kendi bedenlerini gözleme-düzenleme biçimlerini de ilgili norm ve sosyal söylemlerin ışığı altında gözetim altında tutmalarına yol açmaktadır (Turner, 1997).

Nesneleştirme Teorisi (Objectification Theory) kadın bedenini seyredilecek bir nesne olarak inşa eden sosyal söylemi ve bunun kadının kendiliği ve bedeniyle ilgili deneyimleri üzerindeki olumsuz etkilerini vurgulamaktadır. Bütün bunların kadınlarda erkeklere göre daha fazla yeme bozukluğu psikopatolojileri görülmesini açıklayıcı olabileceğini ileri sürmektedir (Fredrickson ve Roberts, 1997).

Beden biçim ve ağırlığına ilişkin aşırı endişelerin yeme bozukluğu psikopatolojilerinde en temel psikopatoloji semptomu olarak ifade edilmesinin (Joiner, Schmidt, & Wonderlicht, 1997) yanı sıra daha ince olmakla ilgili beden biçimi ideallerine ilişkin normlar ile yeme bozuklukları psikopatolojiler arasındaki bağlantı literatürde çeşitli yazarlar tarafından ileri sürülmüştür (örn. Aanesen, Notøy & Berg, 2020; Rosenvinge & Pettersen, 2015; Sweeting ve ark., 2010; Sweeting ve ark., 2009).

Toplumsal faktörlerin bireyin beden memnuniyetsizliğine dair rahatsızlıklar deneyimlemesindeki etkisinin ortaya çıkmasındaki önemli faktörlerden birinin de medyadaki ilişkili mesajlara maruz kalınması olduğu açıktır. Böylece medya aracılığıyla görünüm kültürü normlarının vurgulanmakta (Thompson, & Stice, 2001; Field ve ark., 1999) ve kadınlar kendilerini çeşitli biçimlerde maruz kaldıkları bu ulaşılması neredeyse imkansız "ideal ince figür" normlarıyla kıyaslamaktadırlar. Başkaları tarafından da buna göre değerlendirilmekte ya da en azından buna göre değerlendirildiklerini düşünmektedirler.

Kimi kaynaklara göre kadınlara yönelik fitness dergilerinin okuyucusu olma durumunun diğer türlü medya kullanımlarından daha fazla beden memnuniyetsizliği ve yeme bozukluğu psikopatolojileri ile ilişkilendirilebileceği de ileri sürülmektedir (Harrison, 2000). İlginç bir biçimde sözü edilen dergilerde kadınlardaki yeme bozukluğu psikopatolojilerine de yaygın biçimde vurgu yapıldığı görülmektedir (Markula, 2001). Bir yandan bu konuya vurgu yapan dergilerin aynı zamanda oldukça dar kalıplar çerçevesinde tanımladıkları beden biçimi idealleri yönünde kadınlara sözde ilham vermeye, daha ince

olabilsinler diye motivasyon yaratmaya çabaladıkları da açıkça görülebilmektedir (Duncan & Klos, 2014). Dolayısıyla çeşitli iyi niyetli gibi görünen kılıklarda servis ediliyor olsun olmasın, kadınlarda “görünüm kültürü” normlarını pekiştiren, “ideal beden” biçim ya da ağırlığına ilişkin her türlü vurgu ya da normun öne çıkmasının yeme bozukluğu patolojileriyle ilişkisi açıkça anlaşılmalıdır.

Bu “beden idealleri” ya da “görünüm kültürü normları” bir yandan süreğen kişisel gelişim normları kültürünün bir parçası olarak tarif edilirken (Aanesen, Notøy, & Berg, 2020) öte yandan hiç bitmeyen bir biçimde kendisinin en iyi biçiminin arayışında olma hali olarak açıklanmakta ve adeta yüceltilmektedir. Bu durum Madsen (2015) tarafından genel toplumda psikopatolojilerin artmasıyla ilişkisi bakımından da sorgulanmaktadır.

Cinsiyet temelindeki ayrımcılık ile nesneleştirme, diğeri bir deyişle kadının değersizleştirilmesi bağlamındaki sosyokültürel faktörlerin kadınların yaşadığı psikolojik sıkıntılarının çok önemli bir yordayıcısı olarak ifade edilmektedir (Moradi & Subich, 2002). Yeme bozukluğu biçiminde ruhsal bozukluklarla nedeniyle acı çekmekte olan kadınlarda özgüvenin önemli bir bölümününün dış görünüşle ilgili oluşu da bununla paraleldir.

Kadının cinsel olarak nesneleştirildiği bir kültürde yaşıyor olma halinin yeme bozukluklarıyla ilişkilendirildiği Nesneleştirme Teorisi, 1997 yılında Fredrickson ve Roberts (1997) tarafından ortaya atılmış ve böylece konuya ilişkin kapsayıcı bir çerçeve sunulmuştur. Özellikle kadınların adeta başkalarının zevk ve kullanımı için var olan bedenlerden ibaretmişçesine nesneleştirilmesi durumu, kadının psikolojik iyi olma haliyle ilişkili birçok olumsuzlukla ilişkilendirilmektedir. Dıştan gelen nesneleştirmenin giderek kadının kendi kendini nesneleştirmesine yol açarak beden biçim ya da ağırlığına bağlı utanç duyguları yaşama gibi, ya da bedenin içinden gelen duyularla ilgili farkındalığın kaybedilmesi gibi çeşitli olumsuzluklara yol açabildiği ileri sürülmektedir. Nesneleştirme teorisine göre, sözü edilen bütün bu olumsuz öznel deneyimler zamanla birbirine eklenerek nihayetinde yeme bozukları ya da depresyon gibi ciddi psikopatolojilere dönüşebilmektedirler (Fredrickson & Roberts, 1997).

Fredrickson ve Roberts (1997) kadının cinsel açıdan nesneleştirilmesini de bir kadının bedeninin, beden bölümlerinin ya da cinsel işlevlerinin o kadının olduğu kişiden ayrılması şeklinde kavramsallaştırmaktadırlar. Bütün bunların adeta kadını temsil edebilirlermiş gibi algılanması ve kadının sadece basit bir araç statüsüne indirgenmesi eğilimlerine vurgu yapmaktadırlar.

İlgili literatürde kadınların -kişilerarası mesajlar, yorumlar, bakışlar ya da medya aracılığı ile- başa çıkılamayacak kadar boğucu yoğunluktaki ince olma gerekliliği mesajlarına sürekli olarak maruz kaldıkları ifade edilmektedir (Maine, 2000; Fredrickson & Roberts, 1997; Kilbourne, 1994). Beden memnuniyetsizliğinin özellikle kadınlarda çok daha yüksek oranlarla seyrettiği bildirilmektedir (Fardouly, Willburger, & Vartanian, 2018; Girard, Rodgers, & Chabrol, 2018; Mulgrew, & Tiggemann, 2018).

“Görünüm kültürü” ya da diğer bir ifadeyle sözde “ideal” ince beden kriterlerinin varlığı kadınların kendi bedenlerinden memnun olmama hali ile ilişkilendirilmektedir (Grogan, 2016; Benton, & Karazsia, 2015). Bireylerin bu normların etki alanına girmesi, “görünüm kültürü” temelindeki ayırmacılığın, olumsuz etiketleme anlamıyla stigma ve damga içeren normların farkına varması ve hatta bu kültürün bir parçası olması çok erken yaşlarda gerçekleşmektedir (Jung ve ark., 2017). Bütün bunlar bedenin sözde ideal beden normuyla karşılaştırılmasının da erken yaşlarda başladığına (Lawler, & Nixon, 2011) işaret etmesiyle önemlidir.

Sonuç

Medya ya da yakın çevrenin söylemleri yoluyla kadınların fiziksel görünüşü üzerinden değerlendirilmesi vurgulandıkça, sözde ideal figürü yücelten normlar çeşitli kılıklarda açık ya da örtülü biçimde vurgulandıkça kadının kişilik, yetenek, zeka gibi içsel değerleri üzerinden değil fiziksel dış görünüşü üzerinden değerlendirilmesi normu giderek öne çıkmakta, yaygınlaşmakta ve hatta içselleştirilmektedir. Bu içselleştirme de kadınlarda daha yüksek oranlardaki beden memnuniyetsizliği gibi, yeme bozukluğu psikopatolojileri ve eşlik eden depresif eğilimler gibi birçok farklı görünüme bürünerek ortaya çıkabilmektedir. Toplumsal cinsiyetin sayısız etkilerle yönetilen bir inşa biçiminde kavramsallaştırıldığı ve kadın bedeninin de sözü edilen bu çoklu etkilerle yönetilen bir sosyal inşa olarak kabul edilebileceği düşünüldüğünde, görünüm kültürü normlarının sayısız alanda, mutsuzluktan psikopatolojiye varan çok geniş bir yelpazede ciddi zararlar verdiği açıkça anlaşılmaktadır.

Her türlü ayırmacılıktan, cinsiyetçilikten uzak normların oluşmasına katkı koyabilecek çeşitli müdahalelerin ivedilikle planlanması, gözden geçirilmesi ve uygulanması toplumsal ruh sağlığı açısından çok önemli alanlardan biri olarak öne çıkmaktadır. Belki de farkında olmaksızın günlük kullanımda masum kılıklarda ortaya çıkıveren bazı ifadelerdeki olumsuz mesajların, değer biçmelerin, ayırmacılıkların farkına varılmasıyla işe başlamanın, normların cinsiyetçilikten uzaklaşması yolundaki minik ilk adımlardan biri olabileceği göz önünde bulundurulmalıdır. Bilgisayarlara virüs taraması yapıldığı gibi bilişlere sızdıran ayırmacı normların da sıklıkla taranması, gözden geçirilmesi ve saptanması çabaları önemsenmelidir. Böylece bu ayırmacı normları temsil eden, üstünde düşünmeksizin zamanla gerçeğin ta kendisi gibi algılanır hale gelmiş kimi ifadeler ve düşünme biçimlerine dikkat edilmesi yoluyla ilgili normların doğru yönde şekillendirilebilmeleri açısından önemli ve gerekli ilk adımların atılabilmesi -belki- mümkün olacaktır. Sonuç olarak, kadın bedeninin toplumsal cinsiyet temelinde inşası yoluyla dezavantaj yaratan normların görünümünden biri olarak kadının iyi olma halinin olumsuz etkilenmesi -örneğin yeme bozukluğu psikopatolojilerinin kadınlarda çok daha yüksek oranda görülüyor olması- hem kadının temel bir insan hakkı olan sağlıklı ve iyi olma hali açısından hem de bir bütün olarak toplum sağlığı açısından üstünde düşünülmesi ve önemsenmesi gereken bir konudur.

Kaynakça

- Aanesen, S.M., Notøy, R.R.G. & Berg, H. (2020). The Re-shaping of Bodies: A Discourse Analysis of Feminine Athleticism. *Frontiers of Psychology*, 11:1751. doi: 10.3389/fpsyg.2020.01751.
- American Psychiatric Association[APA]. (2013). *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders* (Fifth Ed.). Arlington, VA, American Psychiatric Publishing
- Benton, C., & Karazsia, B.T. (2015). The effect of thin and muscular images on women's body satisfaction. *Body Image*, 13, 22-7.
- Cash, T. F. (2012). Cognitive-behavioral perspectives on body image. In T. F. Cash (Ed.), *Encyclopedia of body image and human appearance* (p. 334-342) Elsevier Academic.
- Duncan, M. C., & Klos, L. A. (2014). Paradoxes of the flesh: Emotion and contradiction in fitness/beauty magazine discourse. *J. Sport Soc.* 38, 245-262. doi:0.1177/0193723512467190.
- Fardouly, J., Willburger, B.K., & Vartanian, L.R. (2018). Instagram use and young women's body image concerns and self-objectification: Testing mediational pathways. *New Media Soc*, 20, 1380-1395.
- Field, A. E., Cheung, L., Wolf, A. M., Herzog, D. B., Gortmaker, S. L., & Colditz, G. A. (1999). Exposure to the mass media & weight concerns among girls. *Pediatrics*, 103 (3), 36. doi: 10.1542/peds.103.3.e36. PMID: 10049992.
- Fredrickson, B. L., & Roberts, T. A. (1997). Objectification theory: Toward understanding women's lived experiences and mental health risks. *Psychology of Women Quarterly*, 21, 173-206.
- Fredrickson, B. L., Roberts, T., Noll, S. M., Quinn, D. M., & Twenge, J. M. (1998). That swimsuit becomes you: Sex differences in self-objectification, restrained eating, and math performance. *Journal of Personality and Social Psychology*, 75, 269-284.
- Grogan S. (2016). *Body image: Understanding body dissatisfaction in men, women and children*. Routledge.
- Girard, M., Rodgers, R.F., & Chabrol, H. (2018). Prospective predictors of body dissatisfaction, drive for thinness, and muscularity concerns among young women in France: A sociocultural model. *Body Image*, 26, 103-110.
- Harrison, K. (2000). The body electric: Thin-ideal media and eating disorders in adolescents. *J. Commun.* 50, 119-143. doi: 10.1111/j.1460-2466.2000.tb0 2856.x.
- Jung, F., Spahlholz, J., Hilbert, A., Riedel-Heller, S.G., & Luck-Sikorski, C. (2017). Impact of weight-related discrimination, body dissatisfaction and self-stigma on the desire to weigh less. *Obesity Facts*, 10, 139-151.
- Joiner, T.E., Schmidt, N.B., & Wonderlich, S.A. (1997). Global self-esteem as contingent onbody satisfaction among patients with bulimia nervosa. Lack of diagnostic specificity. *Int J Eat Disord*, 21,67-76.
- Kilbourne, J. (1994). Still killing us softly: Advertising and the obsession with thinness. In P. Falon, M. Katzman, & S. C. Wooley (Eds.), *Feminist perspectives on eating disorders* (p.395-418) Guilford.
- Lawler, M., & Nixon, E. (2011). Body dissatisfaction among adolescent boys and girls: The effects of body mass, peer appearance culture, and internalization of appearance ideals. *Journal of Youth and Adolescence*, 40(1), 59-71.
- Maine, M. (2000). *Body wars: Making peace with women's bodies*. Gurze Books.
- Markula, P. (2001). Beyond the perfect body: women's body image distortion in fitness magazine discourse. *J. Sport Soc*, 25, 58-79. doi: 10.1177/ 0193723501252004.
- Mehak, A., & Racine, S.E. (2020). Understanding "feeling fat" and its underlying mechanisms: The importance of multimethod measurement. *International Journal of Eating Disorders*, 53 (9), 1400-1404. doi.org/10.1002/eat.23336.

- Moradi, B., & Subich, L. M. (2002). Perceived sexist events and feminist identity development attitudes: Links to women's psychological distress. *Counseling Psychologist*, 30, 44-65.
- Muehlenkamp, J. J., & Saris-Baglama, R. N. (2002). Self-objectification and its psychological outcomes for college women. *Psychology of Women Quarterly*, 26, 371-379.
- Mulgrew, K.E., & Tiggemann, M. (2018). Form or function: Does focusing on body functionality protect women from body dissatisfaction when viewing media images? *J Health Psychology*, 23, 84-94.
- National Eating Disorders Collaboration [NEDC]. (2016). *Eating disorders in schools: Prevention, early identification and response* (p. 1-48) NEDC.
- Nolen-Hoeksema, S., & Girgus, J. (1994). The emergence of gender differences in depression during adolescence. *Psychological Bulletin*, 115, 424-443.
- Ogden, J. (2007). *Obesity and coronary heart disease*. in Health Psychology (4th ed.) (p.333-363) McGraw Hill.
- Okumuşoğlu, S. (2017a). Eating disorder tendencies and "subjective" loss of control experience in people dieting with normal body mass index. *International Organization of Scientific Research (IOSR) Journal of Humanities and Social Sciences*, 22(6),69-72.
- Okumuşoğlu, S. (2017b). Okul ortamına özgü yeme bozukluğu belirtileri, iyi niyetlerle yapılan hatalar, kaçınılması ve yapılması gerekenler. *TIDSAD*, 4(11), 54-63. doi: <http://dx.doi.org/10.16989/TIDSAD.1270>.
- Okumuşoğlu, S. (2019). Damgalasak mı yoksa damgalamasak mı? Toplum temelli önleyici müdahalelerde obezitenin damgalanmasının sağlık yararları getireceği miti. *İnsan ve Toplum Dergisi*, 9(2), 1-32. doi: 10.12658/M0287/.
- Okumuşoğlu, S. (2016). The stigmatization of obesity by university students who will be future counsellors, educators and psychologists. *Journal of Psychology Research*, 6(9), 509-516, ISSN: 2159-5550
- Rosenvinge, J. H., & Pettersen, G. (2015). Epidemiology of eating disorders part II: An update with a special reference to the DSM-5. *Add. Eat. Disorders*, 3, 198-220. doi: 10.1080/21662630.2014.940549
- Schaefer, L. M., & Thompson, J. K. (2018). Self-objectification and disordered eating: A meta-analysis. *The International journal of eating disorders*, 51(6), 483-502. doi.org/ 10.1002/eat.22854.
- Shafran, R., & Robinson, P. (2004). Thought shape fusion in eating disorders. *British Journal of Clinical Psychology*, 43, 399-407.
- Sweeting, H., West, P., Young, R., & Der, G. (2010). Can we explain increases in young people's psychological distress over time? *Soc. Sci. Med.*, 71, 1819-1830. doi: 10.1016/j. socscimed.2010.08.012
- Sweeting, H., Young, R., & West, P. (2009). GHQ increases among Scottish 15 year olds 1987-2006. *Soc. Psychiatry Psychiatr. Epidemiol.*, 44, 579-586. doi: 10.1007/s00127-008-0462-6 T
- Tylka T.L., & Hill, M.S. (2014). Objectification Theory as it relates to disordered eating among college women. *Sex Roles*, 51, 11-12, doi: 10.1007/s11199-004-0721-2.
- Thompson, J. K., & Stice, E. (2001). Thin-ideal internalization: Mounting evidence for a new risk factor for body-image disturbance and eating pathology. *Current Directions in Psychological Science*, 10, 181-183.
- World Health Organization [WHO]. (1997). *Prevention and management of the global epidemic of obesity*. In Report of the WHO, Consultation on Obesity. Geneva, June, (p.3-5). WHO.